

בעזרת השם יתברך

גליון # 8 - חודש אייר תשכ"ח

אגרון עולמי לגלות את האמת על חיוב ישוב ארץ ישראל
שהיא מצות עשה מן התורה ושקולה כנגד כל מצות התורה

בירורי הלכות מכל ספרי שאלות ותשובות

הגליונות האלו מיוסדים לשבור את כח של אלו שמוציאים דיבתם רעה על ארצינו הקדושה כמו שכתוב בספר חפץ חיים בהקדמה, וז"ל: ועוד הלא ידוע הוא שנגזר עלינו גלות מפבר מעת מעשה המרגלים, כמו שכתוב בתהלים (פרק קי"ו, כ"ו-כ"ז), "וַיִּשְׂא אֱדוֹ לָהֶם לְהַפִּיל אוֹתָם וְגו' בְּגוֹיִם וּלְזָרוֹתֵם בְּאַרְצוֹת", וכמו שפרש רשארץ ישראל שם והרמב"ן בפקשת שלח, (במדבר י"ד א') וְחָטְא הַמְּרַגְלִים הֲלֵא הָיָה עוֹן לְשׁוֹן הָרַע, וְכִמּוֹ דְאִיתָא בְּעַרְכֵּינוּ (דף ט"ו). אִם כֵּן אֲנוּ מְכַרְחִין לְתַקְנָן זֶה הַחֲטָא קִדְּם הַגְּאֻלָּה. וכדאיתא בתנא דבי אליהו שהלשון הרע עולה עד כנגד כסא הכבוד, ובפרט כשהוא מדבר נגד ארץ ישראל.

על ידי שנלמוד על מצות ישוב ארץ ישראל נזכה שכל בני ישראל יעלו לארצינו הקדושה כמ"ש בעובדיה (פרק א פסוק יז) וְבָהֵר צִיּוֹן תִּהְיֶה פְּלִיטָה וְהָיָה קִדְּשׁ וַיִּרְשׁוּ בֵּית יַעֲקֹב אֶת מוֹרְשֵׁיהֶם. (ובספר ישעיה פרק ס פסוק כא) וְעַמְּךָ כָּלֵם צְדִיקִים לְעוֹלָם וַיִּרְשׁוּ אֶרֶץ נָצַר מְטַעֵי מַעֲשֵׂה יָדֵי לְהַתְּפָאֵר. הַקְּטָן יִהְיֶה לְאַלְף וְהַצָּעִיר לְגוֹי עַצוּם אֲנִי ה' בְּעֵתָהּ אַחֲשֵׁנָה. ונזכה בקרוב ממש לביאת משיח צדקינו בב"א.

עוד לקטנו מדברי חז"ל בש"ס בבלי ירושלמי ומדרשים, זוהר הקדוש תיקונים וספרי הראשונים, ומספרי מוסר וספרי ח"ן מגדולי האחרונים וספרי תלמידי הבעל שם טוב זצלה"ה

עיה"ק צפת תובב"א

מצות ישיבת ארץ ישראל

על פי שאלות ותשובות באלף שנים האחרונות

שו"ת מבי"ט חלק ג סימן קלב

שאלה אחר כמה ימי' שלחו לי משם מפראנציי' פסקי הרבנים מהם מיימינים לזכות היבמה ומיעוטם משמאילים לחובתה גם שלחו קונדרס א' ארבעים דף יכול רוכב על טענות אבי היבמה שלמה דילא קושטה והיבם שמואל בינדיג ומה שגזרו ביניהם הברורים וטענותם על מה שחייבו אותו שישבע שילך לכנוס או לפטור את יבימתו לזמן שקצבו עליו וגם על מה שפטרו ביניהם בפרעון הנדוניא ובהוצאות על פי המבוררים ה"ר שלמה די פירפינייאן וה"ר וידאל קארקאש כל זה בכתב עברי ובהעתקה מלשון נכרי לעברי ועכ"ז לא רצה שמואל בינדיג לקיים שישבע ללכת לזמן הקצוב מלבד מם /מה/ שנשבע קודם ע"י ה"ר יוסף לאטש ולדעתו לקיים מה שיגזרו עליהם המבוררים והיה טוען טענות לפטור עצמו והיה מתוכח בריב לפני

העכו"ם שאינן יודעים טוב השבועות והאיסרין ועשו לו התרא' ראשונה ושנייה ולא קבל עד שגזר אומר האדון שופט הארץ שיחוייב לברור שנים אנשים עברים ומכריע א' והפסק הדין עם המכריע שחייבוהו לישיבע ותופס הפ"ד אחר ששמעו כל טענותיהם והלך לו לעירו לקנטפרס ובבואו לאביניון טען היותו ת"ח ושישיבע בגדר ת"ח והביא עדים להחזיק עצמו בת"ח והעידו נגדו והוסיף לבקש' האדון שיתקרי ת"ח וטען שלמה קושטה חמיו שישיבע כמו ת"ח וגם בזה לא רצה לישיבע אלא בסגנון שבועה שהיה נראה לו ובזה נמשך ימים רבים כל זה כתוב בי"א דפים מן המוחתמים בכל דף מדף שביעי והלא' נוסף כ"ר אביגדור לבית לאטש ומנחם דר ליושבונה יצחק ב"ר רפאל מונטאל' ובסוף דף י"א כתוב גזרה מן השופט של האדון החשמן סגן אביניון ועל זה הלך לקבול לאפיפו' ועדים על כל זה ובדף י"ב טופס ההתרא' שעשה שלמה דילא קושטא לשמואל בינדיג על ב' התראות קודמות וג' בתי דינים ולא שמע עליהם ואנשי המעמד חזרו ושמעו טענותיו על שלא היה רוצ' לישיבע סיגנון השבועה הנהוגה אצלם ועבר על ההתראות ועל הפסקים החתומים על זה הג' הנז' למעלה חתומים בסוף כל דף ועל התראה זו בפרט מקיימים חתימת כמה שמות אנשים שהם חתומים זה תחת זה וד' חתומי' זה תחת זה וד' חתומי' זה תחת זה עשר' והג' החתומי' בכל דף על כי כל מה שכת' שלמה דילא קושטא אמת ויציב. ובדף י"ג כתוב טענות שלמה דילא קושטא על כי אינו רוצה שמואל בינדיג לקיים השבועה שנשיבע לישיבע וטענות שמואל שרוצה לישיבע כפי הגדר של השבועות של הנוצרים היותר קלה מהן והראו לו טופס השבועה אשר גזרו כל הברורים ולא אבה לראותה ועל כל זה העידו שלמה די קרקשונה ומשה בר' עובדיא ויוסף בר חלפתא פנפלונא עוד בדף י"ד התראה אחרת בעדים שיחזור לברור ברורים לשמוע טענותיו על שאינו רוצה לישיבע ואמר כי שלא כדון הביאו לפני הערכאות ושלמה דילא קושקא /קושטא/ אמר כי בפני דייני ישראל אשר יבררו יבאר שלא הביאו בפני הערכאות כי אם בטענות מספיקות ושפטו למי שגרם נזק לחבירו ישלם ושהוא מוכן לשלם ההוצאות על פי הדיינים שיבררו וחתמו

העדים על ההתראה אחר שקראה שמואל. אחר כך בדף ט"ו כתוב מה שהערים שמואל בנדיג לחפש ג' הדיוטות להתיר לו השבועה שנשבע לישיבע ופתה אותם שיתירו לו בלתי ידיעת פרטות השבועה וסבתה ובלתי שום חקירה יצא מפיהם מותר לך שרוי לך מותר לך ואמרו לו אך בזאת בתנאי שיסכימו בדבר זה חכמי פימונטי וכששמע שלמה דילא קושטא ענין זה ידע כי לא יבואו העדים לפני אנשי המעמד והולכים והשביעם לפני רבים שיאמרו אופן ההתרה והועתקה בלשון קדש ע"י החכ' ה"ר חזקיה אביגדור וצעק מרה על המתירים והעידו אנשים כי נתן שמואל בינדיג תיכף אחר ההתרה מעות לבונוגוש א' מן המתירין והוא התנצל שלא לקח אלא מיד וידאל קרשק"ש שהיה בחבר' גם משה רוגייט המתיר השני הוא רע לשמים ולבריות שעבר על חרם גמור וקול אלה ושראוי להלקותם ולנדותם על אשר יזמו להתיר מה שלא ידעו טוב השבועה ואיכותה ושהם גרמו היזק כי זה בינדיג מתחזק בהתרה אעפ"י שאין בה ממש כל זה בדף י"ו ובדף י"ז וי"ח כתוב שהאדון עשה חקירה מן יאקב קרשוט אשר הוא א' מן השלשה המתירים שהיה בחור בן י"ח שנה ושאלו ממנו מה היתה ידיעתו ואמר שלא היה יודע כי אם קריאת פסוק והלעז שלו ושלא היה יודע הפרש מי שנשבע מעצמו או מי שנשבע על דעת חבירו ושלא היה יודע דברים הצריכי' להתרה אלא שהיה צריך ג' בני אדם להתיר ושהיו אומרי' לנית' מותר לך שרוי לך מחול לך ושע"י ההפצר והפיתוי שנעשה לו מבינדיג אמרו לו מותר לך וכו' אך בשני תנאים שלא יהיה נגד התורה וגם שחכמי פימונטי אם לא יסכימו שתהא כאלו לא נעשתה ושעל אלו התנאי' התירו גם כן אלמן ומשה הנז' ושאלו אם היה קרוב או אהוב לשמואל בינדיג ולשלמה ואמר שהוא אהוב לשניהם אבל אין לו עסק עמהם ושהוא דבק לשמואל להיותו גיסו מאחיו ואחר ד' ימים חזרו וחקרו את יעקב הנזכר ואמר שאין לו תוספת וגירעון על מה שהעיד קודם ולא אמרו לו סבת שבועתו אלא שאם היה הולך בדרך המזרח היתה השחתת עצמו ובניו. ואחר כך בדף י"ח חקירת משה רוגייט בחור בן עשרים שנה לפני האדון ושאלו על ידיעתו ואמר שהיה יודע מקרא ולעז ומלמד

התינוקות ושאלו אם היה יודע גודל כח השבוע' הנעשית על דעת חבירו והשיב שלא היה יודע כלל אלא שהיו יכולים להתיר ג' בלתי יודעי' כמו יודעי' ושהיה יודע שהי' ריב ביניהם על הזווג אבל לא ידע עיקר הענין ושאלו לו אם יודע שיכולים לעשות התרה בלי ידיעת הכת האחרת וטרם ידיעה היכן הדין נוטה וטרם גזר דין ואמר שאינו יודע כלל שלא למד כל כך אמרו לו א"כ למה התרת ואמר התרתי על תנאי שחכמי פימונטי יסכימו ושימצאו שיהיה ראויה והגונה ושאלו אם קבל איזה מעות ואמר שהוא לא קבל אבל ששמואל נתן לאלאמן /לאלמן/ ונעלם ממנו על מה ושלא ידעו סבת השבועה אלא שאמר שהיה השחת' ביתו ובניו הליכתו למזרח עוד בדף י"ט חקיר' בונגו אלאמן /אלמן/ בן נ' שנה שאלו ממנו אם יודע איכות השבועה שנשבע אדם על דעת חבירו והשיב שלא קרא כ"כ ושהיה רואה שיחיד מומחה יתיר השבועה או ג' עברים אחרים אעפ"י שאינם יודעים וכן השיב מה שהשיבו האחרים על שאר השאלות וגם אחר ד' ימים חזרו ושאלו ממנו ואמר שאין להוסיף ולא לגרוע על מה שאמר וחתם על עסק עדויות אלו ה"ר חזקיה וש"ח"כ השביעו את הג' מתירי' אם העידו על נכון מה שהעידו וענו מכח השבועה שכך היה הענין ושלא היו יודעים דבר אחר וחתומים על זה מנחם די לישובנא וישראל ודוד קרקשונא וקיום על חתימ' ה"ר חזקיה ועל חתימת הג' ג' אחרים יעקב ב"ר יעקב וידאל ומשה ב"ר מאיר דילא פונטי ויוסף ב"ר חלפתא ודף כ' כ"א כ"ב הן חלק. ובדף כ"ג עד דף כ"ו פסקי הרבנים הרב מהר"ר דוד בכמ"ר אליעזר ופסק מהר"ר משולם ופסק ה"ר אליה חלפן שלשתם מגזימים על בינדיג בארירה וקללות אם לא ילך ויקיים שלשה או ו' שבועות ובדף כ"ז וכ"ח פסק רבני פיראר"ה ההר"ר רפאל ומהר"ר משה ומהר"ר יצחק ושלשת' מזרזים ומחמירי' על מה שעבר על השבועה וש"ח"כ בהתרה שום ממשו' וגזרת חרם על כל העיירות שלא יתירו לו ובדף כ"ט טופס הנחה שלמה דילא קושטא על אמיתות הענינים כמו שעברו ביניהם שלא רצה בינדיט לברור וטופס ב' כתבים ששלח ברורי ק"ק אביניון לקטפראו לברו' משה די מארגארה לדבר לבינדיג שיברר ולא רצה להשיב להם ומה שהיה

משיב בנדיג על ההנחה הנז' ועל זה ק"ק אביניון ביררו ג' לעיין בטענות שלמה דילא קושט' אם הסבירו לרבנים אמיתת הענינים ולהביאם לפני כל יודעי דת ודין וחתומים ז' אנשים מק"ק אביניון ודף ל' חלק ובדף לא ולב כתב שמואל בנדיג מתרעם על שלמה קושטא והקדים ללכת לרבנים והוא מעוכב על ידו מהאדון שלא לצאת מן המחוז ושלמה השיב שנתרצ' להתיר העדות ושיוכל לצאת אך בזאת כי תוך ח' ימים יבא לקוני אשר במדינת פימונטי וייתחדו לפני החכמים ובתנאי שיתן ערב לחזור לאיתנו תוך ג' חדשי' אחר התרתו בקנס ת"ק וחתומים שנים ממשרתי קהל קוני על תשובת שלמון וגם על כי שלח תופס התשוב' על ידי גוי נאמן ובדף לב ול"ג ול"ד פסק מן הג' רבנים הראשונים שניטפלו בריב זה כתבו מה"ר רפאל טרויש על כי ההתרה לא היתה בה ממשות וכן חכמי פימונטי שההתרה היא כאלו לא נהיתה ועל תנאי זה עשאה והוא על תנאי זה קבלה שתהיה בהסכמ' חכמי פימונטי והרי הם אומרים שהרי היא כאלו לא נעשתה נמצא שהוא קשור עדין בשלשלאות של השבועות ועל זה הלך לרב ה"ר אליעזר אשכנזי בקרימונא אשר נתן לו מקום להתגדר בו על כי זמן הקומפרומיסו חלף הלך לו ושעשה השבועו' באונס ועל זה כתבו נגד הרב הנז' בענין ההתרה שהיא כאלו לא נעשתה וחזרו וגזרו על בינדיג שיקיים השבועות שקבל והחרימו אותו עד שיקיים. ודף ל"ו חלק ובדף ל"ז ול"ח פסק דין מחכמי פירארה בקיום השבועות על בינדיג ותמהים על החכמים שהיו אומרים כי לא חלו השבועות על בינדיג. ודף ט"ל חלק ודף המ' כתב הג' רבנים הראשונים לקפטרן ואביניון וכל קהלות הקדש כתיב' כ"ד חשון השל"ז אם בי"ג כסליו יעמוד במרדו שמואל בנדיג יחזיקוהו למנודה ומוחרם ככל אלות הברית וחתומים אברהם מנחם דוד שלשת הרבנים אשר להם משפט הבכורה בנדון זה וכו'. העולה מכל מח שכתוב למעלה בכוונת הענין של המ' דפים בקיצור נראה סרבנו' וקושי עורף שמואל בינדיג' אשר אינינו שומע בקול מבוררי' ופסקי דינים של הרבנים במה שחייבו אותו שיקיים שבועתו ללכת אל יבימתו ליבם או לחלוץ ולישבע פעם ג' על זה כי לא היה צריך שיחייבוהו לישבע עתה על שהרי מושבע

ועומד הוא לקי"י כל מה שיגזרו עליו וגזרו עליו שילך אלא מפני שרואי' סרבנותו והיותו מיקל בשבותו' /בשבועות/ הראשונות בטענות שאין בהם ממש והיותו סומך על התרת ההדיוטות אשר אינם יודעים בין ימין קיום השבועה או שמאל ביטולה בהתרת שום דבר שאין בו ממשות אפילו להתיר כחוט השערה ולא היו צריכים להפציר עמו עד שישבע כי לפי דרכו ומנהגו יוציא לעז ג"כ על שבועה זו שישבע שיאמר שבאונס השביעוהו מה שאינו כן כי מדעתו נשבע קודם לקיים כל מה שגזרו עליו ובכלל הגזרה הוא שישבע ואחר שהתרה אינה כלום לדעת כל הרבנים אפי' החכמים שמזכים אותו מפני טענת עיגון אשתו הוא שאומרי' שאינה צריכה התרה שאם היה צריך התרה מודים שאותה התרה אינה כלום ואין לו שום סמך עתה משום רבן לסמוך על ההתרה והרי הוא חייב מכח השבועה ללכת לפטור או לכנוס בין בדייני ישראל בין בדייני האומות אשר בחר הוא בהם. ולענין הפסקי דינים של הרבנים המזכירי' את שלמון דילא קושטא מצאתי שני פסקי דינים מן הרבנ' ג' על פימונטי ושנים מן הרבני' של פיראר' כולם חמשה והרבנים של מנטובה המבקשים זכות לבינדיט על עיגון אשתו הם ג' נקב' תסובב גברי רברבי גם הרב רבי אליעזר מקרימונא בסברתו לזאת תקרא אשה כי לאיש לוקחה זאת הם ד' והמזכים ההם רוב מנין ועל רוב בנין בחכמה מי בשחק יערוך כי אני יודע שאיני כהן ולא אערוך את הנרות נרות המערכה וגם כי כתוב בסוף פסק אחד משני חכמי פירארה כי חזר בו הגדול שבשנים והשני לו נמשך אחריו לא היתה החזרה אלא על שגזרו כולם על שמואל בינדיג ועל כל מי שיתיר לו שבועתו בלי רשות שלמון דילא קושטא מזה הוא שחזרו בהם השנים לא מקיום השבועה כי הם החמירו הרבה על בינדיג שהיה חייב ללכת מכח שבועתו וגם אחרי זה כתב הא' מהם פסק דין לחייב את בינדיג וכתב כי אחרי ראותו כי חזרו ונתקיימו אגרות לזכות ראשונות שהוא חוזר ומקיימם ומוסיף עליהם גזרות רבני פימונטי. ועתה אני בא לחזור ולהתוכח עם החכמים המקילי' בשבועת בינדיג על דבר אשתו מלבד מה שכתבתי בפסק הראשון אשר הוא מועתק למעלה על מה שהביא ראיה הרב ר'

אליעזר מקרימונה מתשובת הר"ן ז"ל כתבתי שאין הנדון דידן דומה למה שכתב הר"ן ז"ל וששמואל בינדיג חייב לקיים שבועתו אשר נשבע ללכת למקום יבימתו ליבם או לחלוץ. ועוד ראיתי בטענות בינדיג הנזכר אשר התחיל לטעון בתחלת המ' דפים שגמרנו יחד לעשות שטר בירורין ונשבעתי בשבועת התורה בנקיטת חפץ בביטול כל מודעות וכו' לקיים כל מה שיגזרו הברורין וללכת לטריפול או לצפת תוב"ב תוך הזמן שיגזרו הם וגזרו שאחזור ואשבע לדעת שלמון די פירפיניאן כי היה ירא אבי היבמה פן יתפתה יוסף לאטש אשר על דעתו נשבעתי השבועה הראשונה להתירנה לי וכן נשבעתי וגזרו כי תוך ג' שנים שישלמו בחדש ניסן משנת השל"ז שאלך לטריפול או לצפת כנזכר ושעכשיו שקרב הזמן ניחם ונתחרט על השבועות כי ראה פני המלחמה מועדת וירא על נכסיו וכו' והאחרון הכביד עיגונא דאתתא אשתו הצועקת מרה ובוכה כו' והאריך בעיגון אשתו ושיתנו לו החכמי' רשות לעשות התרה לשבועותיו הרי כי מתחלה נשבע על הקדמה שילך לטריפול או לצפת תוב"ב ולא נבררו הברורין כי אם לקצוב זמן הליכתו ובפשרה זו כתב שארכו לו ימים כמשלש חדשים עד שנגמרו ומסתמא אשתו ידעה כי הוא נשבע ללכת ושהשביעוהו אח"כ פעם שנייה ולא הודיע לברורים כי אשתו היתה מעכב' עליו הליכתו כי גם שהיה לו זמן ארוך ג' שנים אם היא לא היתה מרוצי' שילך לזמן הנזכ' היה לה להתרעם על בעלה לשלוח לנבררים גילוי מלתא להודיע להם כי היא לא היתה רוצה שיעגן אותה בעלה וגם הוא לא טען בעדה תוך הזמן כי לא היתה אשתו רוצה בהליכתו כי הוא כתב כי כשקרב זמן ההליכה ניחם ונתחרט על השבועות כי ראה פני המלחמה מועדת והאחרון הכביד עיגונא דאתתא הצועקת וכו' שנראה כי עתה נולד לו ידיעת צעקת אשתו ושמקודם היתה מרוצית אחר שידעה והיה הדבר מפורסם בין דייני ישראל ודייני גוים וכיון שמקודם ידעה שבעלה נשבע ללכת ולא ערעה עליו גם בעלה לא הודיע לנבררים כי אשתו היתה מערער' עליו נראה שהיתה מרוצית בהליכת בעלה שנשבע על כך וגם כי אשה אחת שנתנה רשות לבעלה יכולה להנחם זאת שידעה שבעלה היה

נשבע ללכת ושהיו משביעים אותו על הזמן שילך אינה יכולה עתה לחזור בה ולעכבו כיון שידעה שהיו משביעין אותו ולא ערער' דומה לאשה שנתנה רשות לבעלה שילך לסחור' למדינ' הים והכין עצמו וסחורתו ללכת דפשיטא שאינה יכולה למאן ולעכבו וכל שכן בנ"ד שנשבע על הקדמת ידיעת אשתו ולא היתה מוחה בו שאינה יכולה לעכבו שיעשה התרה לשבועתו אעפ"י שהיה לו התרה ואין צריך לומר כשאין התרה לשבועתו כי אם מדעת המשביעים אותו כי כן הוא הדין וכמו שכתבו הרבנים יצ"ו. ובלאו הכי חייב לקיים שבועתו ולפייס אשתו שתתמצ' כי כפי מה שנראה מטענותיו הוא המשסה באשתו שתערער כי היא צנועה ולא נראי' לפני דיינים או לפני מבוררים לצעוק עליו אלא הוא הצועק כי כמו שנכתבו כל טענותיהם ופסקיהם במ' עלים בדברים שאינם צריכים גם היה ראוי לכתוב אם היא הלכה לבית דין או לנבררים או שלוחה לצעוק ולתת טענו' על שלא הית' רוצה להניח בעלה שתלך כי אם היא היתה צועקת מרה כמו שצועק הוא והוא היה רוצה לקיי' שבועתו כמו שהוא הדין הוא היה מפייס אותה ברצי כסף לפי ערכו כי היא /היה/ חייב להשתדל ולטרוח בלב שלם ולבקש צדדים וסבות לקיים שבועותיו וכמן שכתב הריב"ש ז"ל בתשובה שהביאו חכמי פירארה שכתב בסוף דבריו על מי שנשבע להזמין בתו לנישואין לזמן ידוע שחייב להשתדל ולעשות כל טצדקי דאפשר ולפייס את בתו להנשא לזה לקיים שבועתו וכו' וכן בנ"ד חייב הוא להשתדל ולפייס אשתו ולא להיות הוא טוען בעדה ומשתדל לעבור על השבועה והדבר נראה בעין כי הוא המסרב כי אם הוא היה רוצה לקיים שבועתו והיא היתה הצועקת אם לא היה יכול לפייסה היה יכול להבטיחה שלא ייבם יבמתו אלא יחלוץ לה ובזה אולי היתה מתפייסת כי אין אשה מתקאנת /מתקנאת/ אלא בירך חברתה או היה מגזם עליה שאם לא ילך הוא שם שתבא יבמתו פה ויכנוס אותה ויהיה לה צרה בצדה. גם היה יכול לומר לה שרוצה לעלות לארץ ישראל ואם לא תרצה מפסדת התוספת ובזה תתמצ' וגם הוא חכם לפי דעתו והיה יכול לחפש אחר טענות הרבה לרצות אשתו ואם היה הוא רוצה לקיים שבועתו במעט מן הטענות והעקיפין שהוא כותב

לבטל השבועות היה יכול לקיימם לפייס אשתו במה שנז' או בדברים שבינו לבינה מה שאינו ידוע לנו. הכלל כי ידוע מכל רמזי טענות בינדיג כי תואנות הוא מבקש להפטר מן השבועה והוא הוא המסרב וגם כי אשתו היא המסרב' יכול הוא להשתיקה כמו שנז' לעיל וגם שלא תתפייס עתה כבר נתרצית מקודם שידעה שהיה נשבע ושהיו משביעי' אותו ללכת ולא נזכר עליה שום ערעו' בכל המ' עלים ואחר שנשבע אינה יכולה עתה לחזור בה ולהיות' מסרבת על הליכת בעלה וחיוב הוא לקיי' שבועותיו אפי' שלא ישבע פעם שלישית כמו שצוו אלו הברורים והוא חייב הקנס שהטילו עליו במעות ונלכד בחרמות ונידויים של הרבנים יצ"ו. גם הרב הפרובינסאל וחביריו החכמי' פתחו בחביות של יין להחמיר בדין השבוע' על בינדיג וסיימו בכד של מים להקל עליו וכתבו שהיתה שבועתו שבוע' שוא מעיקרא כבשולחן ערוך ביורה דעה סימן רל"ט ולא היו צריכים להביא אלא מיורה דעה כי השולחן ערוך מיורה דעה נערך ואם היו מעיינים בי"ד ובב"י לא היו מביאים ראיה משלחן ערוך שבלאו דבריהם אין השבועה חלה נגדו והיתה שבועת שוא מעיקרא כי אדרבא ביורה דעה כתוב והנשבע על דבר מצוה דרבנן כגון שלא להדליק נר של חנוכה כו' כתב א"א ז"ל שהשבועה חל בו וכתב בב"י בתשובה כלל י"א ולמד כן מדאמרין מיין ושכר יזיר כו' ופי' רבינו תם וכי מושבע היא וכו' מהא תפשוט דשבועה חל על כל מצוה דרבנן ואסור לעשותה וכן גבי עבירה דרבנן עכ"ל הרי בפי' כי גם בנשבע לעבור במצות דרבנן חלה השבועה והם כתבו והיתה שבועתו שבועת שוא כבש"ע ואפילו בש"ע לא הזכיר שוא מה שהזכירו הם ואם היו רואים י"ד או ב"י לא הוי כותבים זה אלא בהפך כי בעל ב"י עצמו כתב בהפך מדברי ר"ת וגם שהבי' סמוך לו שגם הרשב"א כתב בתשובה שמי שנשבע לאכול גבינה של גוים צריך שאלה לחכם ושהיא בתשובת הרמב"ן ז"ל ומה שכתב בש"ע אבל בנשבע לעבור על מצות לא תעשה אפי' היא דרבנן לא חלה עליו שבועה הוא טעות שהוא הפך ממה שכתוב בב"י או היא כשגגה היוצאת מלפני השליט ואם היו צריכים להביא ראיה על מי שנשבע שלא לשמש עם אשתו שאינו חל ממקומו באבן העזר סימן

ע"ו היו מביאים שכתב אבל אם אמ' הנאת תשמיש עליך או נשבע שלא לשמשה אינו חל ע"כ אלא שזהו בעונה דאורייתא לא יגרע ואם היתה עונה זמני עונה שנתנו חכמים אם היה מדרבנן היה חל עליה שבועה כמו שכתבו בי"ד שחל שבועה על לאו דרבנן וזה בינדיג אפי' שהעונה היא מן התורה שלא יגרע לא נשבע בפי' שלא לשמשה כמו שכתב בא"ה סי' ע"ו שאי (,,,) / שאינו/ חל אלא נשבע ללכת לדבר מצוה לייבם או לחלוץ וממילא אפשר שיבטל העונה ואם היא תרצה ללכת עמו הרי שבועתו קיימת ואינו מבטל עונה זולת מה שהוא בהולכי דרכים ואם כן אינו בכלל מה שכתוב בא"ה ע שאם נשבע (שלא) לשמשה אינו חל וכ"ש היו' השבוע' ע"ד אחרים שאין לו התרה ושיש בידו להשתדל עמה לפייסה וגם בדרכים הכתובים למעל' אלא שהוא קשה עורף ואינו רוצה לקיים השבועה ללכת אפי' אשתו היתה רוצה והוא עבריין על כל השבועות שנשבע וחייבים כל בני המחוז לנהוג בו כמו מנודה ומוחרם עד שיבא ויקיים שבועותיו וראוי לחכמים המקילים שלא לתת לו מקום שיסרב אלא שיכתבו לו גם כי דעתינו היה להקל לענין מעשה עשה מה שגזרו עליך חכמי עירך ועיר אחרת כי הם התחילו לדונך ואחריהם תלך כי אנחנו לא כתבנו אלא להלכה כפי דעתנו אבל למעשה אתה חייב לקיים גזירתם לחומרא ועוד יחמירו עליו מפני דרכי שלום כפי חכמתם ובזה יעשו הטוב והישר בעיני אלקים ואדם.

נאם המבי"ט.